

Els farsants de la política

written by Josep Maria Loperena | 28 de novembre de 2019

Són molts els ciutadans que afirmen que la política s'ha convertit en un circ després dels contrasentits que va cometre Pedro Sánchez per a no pactar amb Pablo Iglésies i promoure unes noves eleccions. La vida pública s'ha transformat en una lona de tres pistes en la qual els que hi treballen pateixen un estat de desgast i deteriorament immensurables. Les raons que van generar el resultat no desitjat de Rivera, Iglesias i Errejón en els passats comicis, van ser manifestes: el cansament dels votants, les moltes fal·làcies que es van dir durant la campanya i els cruels i despitats insults als sobiranistes. Dues raons van ser suficients per justificar el malencert de Sánchez. Les negatives constants a reunir-se amb Quim Torra, i l'exhumació de Franco. Aquestes dues bagatel·les electorals del president van promoure per part del món independentista noves, multitudinàries i radicals accions de protesta contra la sentència del procés.

El que el poble no compren és que els polítics diguin avui blanc i demà negre. Pérez Rubalcaba va proclamar l'any 74: "La definitiva solució del problema de les nacions que integren l'Estat espanyol es resol reconeixent el dret d'autodeterminació", una doctrina ara vilipendiada pel PSOE. És manifest, també, que tant Rajoy com Sánchez, secundats pels seus fidels servents Llarena, Marchena i altres jutges polititzats del TS, han avivat la flama de l'odi, la crispació i la intransigència cap al poble català. Si la política és com va dir Azaña, "l'estadi més elevat de la cultura", a l'Espanya postfranquista del rei Borbó aquesta honorable disciplina mai ha existit.

La rèplica més clarificadora i contundent a les indiscriminades agressions, físiques i morals als ciutadans de Catalunya la va formular, sorprenentment, Torra en el seu al·legat final del vergonyós judici per desobediència,

promogut per VOX. Va fer una anàlisi magistral i crítica del procés que els membres del Tribunal van haver de cruspir-se amb patates fregides. Tampoc podem oblidar-nos dels autèntics protagonistes d'aquesta història, les víctimes propiciatòries dels tres poders representats per governants, que a mesura que passa el temps es converteixen en funcionaris. He conegut jutges polititzats i diputats de tots colors. Advocats sense clients, empresaris fracassats, gents sense ofici ni benefici, oportunistes o demagogs, sense voluntat ni vocació, que han degenerat en politicastres per subsistir a la vida.

Altres ho fan per satisfer la seva vanitat en la creença que ser mandatari públic comporta l'admiració i el respecte dels altres. Però els ciutadans alimenten contra ells sentiments violents de repulsió i d'odi. Crec en la política, però abjuro del sistema corrupte que la regenta; tinc fe en la justícia, però no en els magistrats que l'administren. Aquest és l'autèntic problema de l'Espanya regida pels Borbons. Els ciutadans no entenen que Sánchez i Iglesias, després de dir-se el nom del porc, s'abracessin com vells amants. No era cinisme. Tots dos líders, a la fi, van aprendre la lliçó. Sabien que si no pactaven, es produirien, inexorablement, unes terceres eleccions i que aquesta vegada les guanyaria la ultradreta.

Si els canvis de criteri són possibles en política, ha arribat l'hora d'aplicar el sentit comú, la primera i principal constitució dels països democràtics basada en el senderi, la sensatesa i el raciocini. ERC ha de fer allò que molts independentistes no volen: pactar amb Sánchez perquè pugui ser investit com a president d'un govern d'esquerres, fent front al rebuig dels seus correligionaris i de la dreta reaccionària del PP, VOX i Ciutadans. És l'única solució. No sent així, Catalunya deixaria de tenir un govern propi per convertir-se en una colònia, com van ser Cuba, Puerto Rico o Filipines, marcada per la severitat de la llei, ocupada per l'exèrcit espanyol, jutjada gratuïtament per sedició, privada d'un

parlament propi i amb una dependència tirànica i absoluta de l'opressor.